

Downloaded via the EU tax law app / web

Privremena verzija

PRESUDA SUDA (deseto vijeće)

23. siječnja 2019.(*)

„Zahtjev za prethodnu odluku – Slobodno kretanje radnika – Jednako postupanje – Porez na dohodak – Doprinosi za socijalnu sigurnost – Radnik koji je tijekom kalendarske godine napustio državu članicu svojeg zaposlenja – Primjena pravila *pro rata temporis* na smanjenje naplate doprinosa”

U predmetu C-272/17,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske), odlukom od 12. svibnja 2017., koju je Sud zaprimio 18. svibnja 2017., u postupku

K. M. Zyla

protiv

Staatssecretaris van Financiën,

SUD (deseto vijeće),

u sastavu: K. Lenaerts, predsjednik Suda, u svojstvu predsjednika desetog vijeća, F. Biltgen i E. Levits (izvjestitelj), suci,

nezavisni odvjetnik: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajnik: C. Strömholm, administratorica,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 30. svibnja 2018.,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za K. M. Zylu, S. C. W. Douma, profesor,
- za nizozemsku vladu, M. L. Noort i M. K. Bulterman, u svojstvu agenata,
- za Europsku komisiju, M. van Beek i M. Kellerbauer, u svojstvu agenata,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 11. srpnja 2018.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 45. UFEU-a.

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između K. M. Zyle i Staatssecretarisa van Financiën (državni tajnik za financije, Nizozemska) u vezi s *pro rata temporis* smanjenjem naplate iznosa

doprinosa za socijalnu sigurnost koji je ona dugovala.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 U skladu s člankom 3. stavkom 1. Uredbe (EZ) br. 883/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 29. travnja 2004. o koordinaciji sustava socijalne sigurnosti (SL 2004., L 166, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 3., str. 160.):

„Ova se Uredba primjenjuje na sve zakonodavstvo s obzirom na sljedeće grane socijalne sigurnosti:

- (a) davanja za slučaj bolesti;
- (b) davanja za majinstvo i istovjetna davanja za ožinstvo;
- (c) invalidska davanja;
- (d) davanja za slučaj starosti;

[...]

4 Člankom 4. te uredbe propisuje se:

„Ako ovom Uredbom nije drugačije predviđeno, osobe na koje se ona primjenjuje uživaju ista prava na davanja i podliježu istim obvezama, u skladu sa zakonodavstvom svake države članice kao i njezini državljani.”

5 Članak 5. stavak (a) navedene uredbe glasi kako slijedi:

„Ako ovom Uredbom nije drukčije predviđeno, a u smislu posebno utvrđenih provedbenih propisa, primjenjuje se sljedeće:

(a) ako na temelju zakonodavstva nadležne države članice primanje davanja iz sustava socijalne sigurnosti i drugog dohotka ima određene pravne učinke, odgovarajuće odredbe tog zakonodavstva također se primjenjuju na primanje istovjetnih davanja ostvarenih na temelju zakonodavstva druge države članice ili na dohodak ostvaren u drugoj državi članici.”

6 U glavi II. Uredbe br. 883/2004, naslovljenoj „Određivanje zakonodavstva koje se primjenjuje”, člankom 11. određuje se:

„1. Na osobe na koje se primjenjuje ova Uredba, primjenjuje se zakonodavstvo samo jedne države članice. To se zakonodavstvo određuje u skladu s ovom glavom.

[...]

3. Podložno člancima od 12. do 16:

(a) na osobu koja obavlja djelatnost kao zaposlena ili samozaposlena osoba u državi članici primjenjuje se zakonodavstvo te države članice;

[...]

(e) na ostale osobe na koje se točke od (a) do (d) ne primjenjuju, primjenjuje se zakonodavstvo

države ?lanice boravišta, [...]”

Nizozemsko pravo

7 Prema ?lanku 8.1 Weta op de inkomstenbelasting 2001 (Zakon iz 2001. o porezu na dohodak), porezne službe ubiru porez na dohodak i socijalne doprinose napla?uju?i ih, kako se to navodi u tom ?lanku, kombinirano. Ukupan iznos dospjele „kombinirane naplate” osobi izra?unava se zbrajanjem iznosa poreza na dohotke od rada i drugih izvora, kao što su to nekretnine i štednja, s iznosom socijalnih doprinosa. Navedenim ?lankom propisuje se da je stopa „kombinirane naplate” zbroj porezne stope za prvi razred i primjenjivih stopa za doprinose. Tim se zakonom utvr?uje i mogu?nost „smanjenja kombinirane naplate”, koje u smislu tog ?lanka zna?i zbroj ukupnog iznosa smanjenja naplate poreza na dohodak i smanjenja doprinosa za socijalnu sigurnost.

8 U skladu s ?lankom 8.10 Zakona iz 2001. o porezu na dohodak „op?e smanjenje naplate” primjenjuje se na sve porezne obveznike. U 2013. to je smanjenje iznosilo 2001 euro.

9 Doprinosi za socijalnu sigurnost ure?eni su Algemene Ouderdomswetom (Zakon o osiguranju za slu?aj starosti), Algemene Nabestaandenwetom (Zakon o op?em osiguranju nadživjelih osoba) i Algemene Wetom Bijzondere Ziektekosten (Zakon o op?em osiguranju za slu?aj posebnih zdravstvenih troškova). Nizozemski rezidenti i nerezidenti koji su u toj državi ?lanici obveznici poreza na dohodak na temelju obavljanja nesamostalnog rada imaju svojstvo osiguranika u tim trima sustavima osiguranja.

10 ?lankom 9. Weta financiering sociale verzekeringen (Zakon o financiranju socijalne sigurnosti, u daljnjem tekstu: WFSV) propisuje se:

„Dospjeli doprinosi za socijalnu sigurnost su doprinosi za socijalnu sigurnost umanjeni za iznos smanjenja naplate doprinosa za socijalnu sigurnost koje se primjenjuje na osobu koja je obveznik doprinosa.”

11 ?lankom 12. stavkom 1. to?kama (a) i (c) WFSV-a utvr?uju se oblici „op?eg smanjenja” naplate doprinosa za socijalnu sigurnost. U stavku 3. te odredbe navodi se da na to smanjenje ima pravo svaka osoba koja je pla?ala doprinose tijekom cijele kalendarske godine.

12 ?lankom 2.6a Regelinga Wet financiering sociale verzekeringen (Uredba o provedbi Zakona o financiranju socijalne sigurnosti, u daljnjem tekstu: provedbena uredba) propisuje se:

„U pogledu osobe koja tijekom dijela kalendarske godine nije obveznik pla?anja doprinosa, osim doprinosa za slu?aj smrti, smanjenje naplate iz ?lanka 12. stavka 1. to?aka (a), (b) i (c) WFSV-a proporcionalno se umanjuje *pro rata temporis* prema razdoblju obveze pla?anja doprinosa u kalendarskoj godini.”

Glavni postupak i prethodno pitanje

13 Poljska državljanica K. M. Zyla radila je u Nizozemskoj od 1. sije?nja do 21. lipnja 2013. te je u tom razdoblju bila osigurana u nizozemskom op?em sustavu socijalne sigurnosti i bila obveznica pla?anja pripadaju?ih socijalnih doprinosa. Ona se zatim preselila u Poljsku, gdje je prijavila svoje boravište, te tijekom 2013. više nije bila zaposlena.

14 Za rad koji je obavljala tijekom 2013. u Nizozemskoj primila je dohodak od 9401 euro. Od tog je dohotka na izvoru zadržan iznos od 1399 eura s osnove davanja na pla?u. K. M. Zyla bila je tako?er obveznica pla?anja iznosa od 2928 eura s osnove doprinosa za socijalnu sigurnost. Prilikom podnošenja porezne prijave za tu godinu, ona je u svojstvu nizozemske rezidentice

ostvarila pravo na op?e smanjenje poreza u pogledu iznosa poreza na dohodak i iznosa doprinosa za socijalnu sigurnost. Dospjeli iznosi poreza na dohodak i doprinosa za socijalnu sigurnost umanjeni su za 1254 eura s osnove op?eg smanjenja te za 840 eura s osnove smanjenja za zaposlene osobe. Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da je u skladu s ?lankom 2.6a provedbene uredbe porezna uprava umanjila dio op?eg smanjenja naplate tih doprinosa proporcionalno razdoblju tijekom kojeg je K. M. Zyla pla?ala obvezne doprinose tijekom 2013., a s obzirom na to da ona nije bila obvezna pla?ati doprinose za socijalnu sigurnost za razdoblje nakon 22. lipnja 2013.

15 Budu?i da je odbijen tužbeni zahtjev K. M. Zyle, koji je ona protiv tog poreznog rješenja podnijela pred rechtbankom Zeeland-West-Brabant (Sud u Zeelandu i Zapadnom Brabantu, Nizozemska) navode?i da se ?lankom 2.6a provedbene uredbe razli?ito postupa prema rezidentima i nerezidentima, što predstavlja prepreku slobodnom kretanju radnika zajam?enu ?lankom 45. UFEU-a, ona je protiv te presude uložila žalbu pred Gerechtshofom 's-Hertogenbosch (Žalbeni sud u 's-Hertogenboschu, Nizozemska). Zahtjeve žaliteljice u glavnom postupku odbio je i žalbeni sud navode?i da ona nije mogla ostvariti cjelokupan iznos dijela op?eg smanjenja naplate doprinosa za socijalnu sigurnost s obzirom na to da je u Nizozemskoj obavljala djelatnost kao zaposlena osoba u smislu ?lanka 45. UFEU-a samo tijekom odre?enog razdoblja. Žalbeni sud tako?er je naveo da nacionalno zakonodavstvo, kojim se propisuje to ograni?enje iznosa op?eg smanjenja naplate, ne sadržava nikakvu razliku u postupanju s obzirom na to da iznos odobrenih smanjenja ovisi o ?injenici je li osoba osigurana u nacionalnom sustavu socijalne sigurnosti i o duljini razdoblja pla?anja doprinosa.

16 Postupaju?i u kasacijskom postupku koji je pokrenula doti?na osoba, Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) pita se o uskla?enosti djelomi?nog smanjenja naplate, koje je provedeno u odnosu na K. M. Zylu, s pravom Unije i osobito sudskom praksom Suda.

17 Sud koji je uputio zahtjev smatra da se ?lanak 45. UFEU-a može tuma?iti na na?in da mu se ne protivi primjena smanjenja naplata socijalnih doprinosa proporcionalno trajanju osiguranja obveznika, ali se ipak pita ne bi li radnik koji je cijeli godišnji dohodak ostvario u državi ?lanici u kojoj ne boravi, odnosno u kojoj više ne boravi, trebao imati pravo na cjelokupan dio smanjenja naplate doprinosa za socijalnu sigurnost, neovisno o tome što nije bio osiguranik socijalne sigurnosti u toj državi ?lanici tijekom cijele godine.

18 U tim je okolnostima Hoge Raad der Nederlanden (Vrhovni sud Nizozemske) odlu?io prekinuti postupak i postaviti Sudu sljede?e prethodno pitanje:

„Trebali li ?lanak 45. UFEU-a tuma?iti na na?in da mu se protivi propis države ?lanice prema kojemu radnik – koji je u skladu s Uredbom [Vije?a (EEZ) br. 1408/71 od 14. lipnja 1971. o primjeni sustava socijalne sigurnosti na zaposlene osobe, samozaposlene osobe i ?lanove njihovih obitelji koji se kre?u unutar Zajednice, kako je izmijenjena i dopunjena Uredbom Vije?a (EZ) br. 118/97 od 2. prosinca 1996. (SL 1997., L 28, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 7., str. 7.)] ili Uredbom br. 883/2004 samo tijekom dijela kalendarske godine osiguran u sustavu socijalnog osiguranja te države ?lanice – prilikom naplate odgovaraju?ih doprinosa osiguranja ima pravo samo na dio op?eg smanjenja naplate doprinosa, a koji se odre?uje *pro rata temporis* proporcionalno razdoblju osiguranja, ako taj radnik tijekom preostalog dijela kalendarske godine u toj državi ?lanici nije osiguran u sustavu socijalnog osiguranja, ako u tom razdoblju boravi u drugoj državi ?lanici te je (gotovo) sve svoje godišnje dohotke ostvario u prvonavedenoj državi ?lanici?”

O prethodnom pitanju

19 Sud koji je uputio zahtjev svojim pitanjem u biti pita treba li ?lanak 45. UFEU-a tuma?iti na

način da mu se protivi propis države članice kojim se radi utvrđena iznosa doprinosa za socijalnu sigurnost koji duguje radnik propisuje da je smanjenje naplate tih doprinosa, na koje radnik ima pravo za jednu kalendarsku godinu, proporcionalno razdoblju tijekom kojeg je taj radnik bio osiguran u sustavu socijalne sigurnosti navedene države članice, isključuju tako iz godišnjeg smanjenja dio koji je proporcionalan razdobljima tijekom kojih taj radnik nije bio osiguran u tom sustavu te je boravio u drugoj državi članici u kojoj nije obavljao profesionalnu djelatnost.

20 Prema ustaljenoj sudskoj praksi, građanin Europske unije, neovisno o svojem mjestu boravišta i državljanstvu, koji se koristi pravom na slobodno kretanje radnika i koji je obavljao profesionalnu djelatnost u državi članici nije državljanin, obuhvaćen je područjem primjene članka 45. UFEU-a (presuda od 7. ožujka 2018., DW, C-651/16, EU:C:2018:162, t. 18. i navedena sudska praksa).

21 Iz toga slijedi da je situacija poljske državljanke K. M. Zyle, koja se preselila u Nizozemsku kako bi ondje obavljala djelatnost kao zaposlena osoba od 1. siječnja do 21. lipnja 2013., obuhvaćena područjem primjene članka 45. UFEU-a.

22 Iz sudske prakse Suda također proizlazi da sve odredbe Ugovora koje se odnose na slobodno kretanje osoba imaju za cilj građanima Unije olakšati obavljanje profesionalnih djelatnosti svih vrsta na području Unije te se protive mjerama koje bi te građane mogle staviti u nepovoljniji položaj ako neku gospodarsku djelatnost žele obavljati na državnom području druge države članice (presuda od 7. ožujka 2018., DW, C-651/16, EU:C:2018:162, t. 21. i navedena sudska praksa).

23 Stoga odredbe koje sprečavaju ili odvlačuju državljanina države članice da s ciljem ostvarivanja svojeg prava na slobodno kretanje napusti državu svojeg državljanstva predstavljaju prepreke toj slobodi, čak i ako se primjenjuju bez obzira na državljanstvo odnosnih radnika (presude od 16. veljače 2006., Rockler, C-137/04, EU:C:2006:106, t. 18. i od 16. veljače 2006., Öberg, C-185/04, EU:C:2006:107, t. 15. i navedena sudska praksa).

24 U tom pogledu valja podsjetiti, poput nizozemske vlade u njezinim pisanim očitovanjima, da načelo jednakog postupanja iz članka 45. UFEU-a ne zabranjuje samo izravnu diskriminaciju na temelju državljanstva, nego i sve druge prikrivene oblike diskriminacije koji, uz primjenu drugih kriterija razlikovanja, u stvarnosti dovode do istog rezultata. Osim ako je objektivno opravdana i proporcionalna cilju koji želi postići, odredbu nacionalnog prava, iako je primjenjiva bez obzira na državljanstvo, treba smatrati neizravno diskriminirajućom ako po samoj svojoj prirodi može više naštetiti radnicima migrantima nego domaćim radnicima i ako zato postoji opasnost da radnike migrante stavlja u osobito nepovoljan položaj (presuda od 5. prosinca 2013., Zentralbetriebsrat der gemeinnützigen Salzburger Landeskliniken, C-514/12, EU:C:2013:799, t. 25. i 26.).

25 U ovom slučaju članak 2.6a provedbene uredbe jednako utječe na sve osobe koje nisu bile obvezne plaćati doprinose za socijalnu sigurnost tijekom dijela kalendarske godine, pri čemu ih se ne razlikuje s obzirom na državljanstvo. Dakle, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 47. svojeg mišljenja, navedenom odredbom ne uspostavlja se nikakva izravna diskriminacija na temelju državljanstva.

26 Međutim, da bi se mjeru moglo smatrati neizravno diskriminirajućom, nije nužno da se njome u povoljniji položaj stavljaju svi domaći državljani odnosno u nepovoljniji položaj samo državljani drugih država članica, a ne i domaći (vidjeti u tom smislu presudu od 18. prosinca 2014., Larcher, C-523/13, EU:C:2014:2458, t. 32. i navedenu sudska praksu). Usto, iz sudske prakse navedene u točkama 22. i 23. ove presude proizlazi da su člankom 45. UFEU-a u načelu zabranjene čak i nediskriminirajuće prepreke slobodnom kretanju radnika.

27 Kako bi se u ovom slu?aju utvrdilo je li ?lanak 2.6a navedene uredbe neizravno diskriminiraju?a mjera ili prepreka slobodnom kretanju radnika, valja kao prvo utvrditi je li ta odredba porezne ili socijalne prirode, s obzirom na to da se primjenjiva pravna pravila Unije razlikuju u tim dvama slu?ajevima.

28 U tom pogledu treba istaknuti, kao što je to navedeno u to?kama 7. i 14. ove presude, da je smanjenje naplate socijalnih doprinosa propisano zakonodavstvom o porezu na dohodak kojim se istodobno kombinira sustav naplate poreza na dohodak fizi?kih osoba koje su ga obvezne pla?ati i sustav naplate njihovih socijalnih doprinosa.

29 Me?utim, iako se porezi i doprinosi za socijalnu sigurnost napla?uju kombinirano, porezni prihodi raspore?uju se u op?a sredstva državnih tijela, a prihodi od doprinosa za socijalnu sigurnost u posebna osiguranja za koja se doprinosi napla?uju. Sud koji je uputio zahtjev pojašnjava da se u strukturi smanjenja naplate dio tog smanjenja koji se odnosi na porez razlikuje od dijela smanjenja koji se odnosi na doprinose za socijalnu sigurnost. On dodaje da na temelju ?lanka 12. stavka 1. WFSV-a pravo na dio smanjenja naplate koji se odnosi na te doprinose postoji samo ako je doti?na osoba obveznik njihova pla?anja.

30 Iz toga proizlazi da se propis o kojem je rije? u glavnom postupku odnosi na naplate koje se posebno i izravno raspore?uju za financiranje socijalne sigurnosti. Dakle, taj je propis izravna i dovoljno bitna veza sa zakonima kojima se ure?uju grane socijalne sigurnosti navedene u ?lanku 3. Uredbe br. 883/2004 i stoga je obuhva?en njezinim podru?jem primjene (vidjeti u tom smislu presudu od 26. velja?e 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 27. i navedenu sudsku praksu). Dakle, spor u glavnom postupku odnosi se na mogu?e ograni?enje slobodnog kretanja radnika uzrokovano socijalnom mjerom koja je u potpunosti dio nacionalnog sustava socijalne sigurnosti.

31 S obzirom na navedeno, na?ela na koja se poziva K. M. Zyla u svojim o?itovanjima, a koja proizlaze iz sudske prakse o uvjetima oporezivanja porezom na dohotke od rada, a osobito iz presuda od 14. velja?e 1995., Schumacker (C-279/93, EU:C:1995:31), i od 16. listopada 2008., Renneberg (C-527/06, EU:C:2008:566), nisu primjenjiva u situaciji poput one o kojoj je rije? u glavnom postupku.

32 Ta ocjena nije dovedena u pitanje okolnoš?u koju naglašava sud koji je uputio zahtjev prema kojoj se kompenzacijskim mehanizmom omogu?uje da se u slu?aju kada je iznos doprinosa za socijalnu sigurnost niži od iznosa smanjenja primjenjivog na navedene doprinose dio smanjenja doprinosa za socijalnu sigurnost primijeni na teret poreza na dohodak, ?ime ga se umanjuje.

33 Naime, Sud je ve? imao priliku utvrditi da osiguranici u nizozemskom sustavu socijalne sigurnosti samo u iznimnim okolnostima ostvaruju pravo na smanjenje poreza s osnove socijalnog osiguranja, s obzirom na to da osiguranik može nastojati ostvariti takva porezna smanjenja samo u slu?aju da od dospjelih doprinosa ne može odbiti smanjenje koje se odnosi na doprinose (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2005., Blanckaert, C-512/03, EU:C:2005:516, t. 47.). Iz toga slijedi da postojanje kompenzacijskog mehanizma navedenog u to?ki 56. ove presude ne utje?e na prirodu smanjenja doprinosa za socijalnu sigurnost, koje je propisano nizozemskim pravom i kojim se, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u to?ki 63. svojeg mišljenja, osobito nastoji smanjiti ekonomska optere?enost radnika navedenim doprinosima.

34 Imaju?i u vidu navedeno, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da iako države ?lanice zadržavaju nadležnost za ure?enje vlastitih sustava socijalne sigurnosti, one ipak u izvršavanju te nadležnosti moraju poštovati pravo Unije, a osobito odredbe UFEU-a o slobodnom kretanju

radnika (vidjeti, među ostalim, presudu od 13. srpnja 2016., Pöpperl, C-187/15, EU:C:2016:550, t. 22. i navedenu sudsku praksu).

35 Budući da je nacionalni propis o kojem je riječ u glavnom postupku dio nizozemskog sustava socijalne sigurnosti, treba utvrditi, kao drugo, predstavlja li on neizravno diskriminaciju u mjeru ili prepreku slobodnom kretanju radnika.

36 U tom pogledu, kao što je to izloženo u točki 30. ove presude, valja navesti da situacija K. M. Zyle ulazi u područje primjene pravila o koordinaciji socijalne sigurnosti utvrđenih Uredbom br. 883/2004.

37 U vezi s time treba podsjetiti da je u svrhu osiguranja slobodnog kretanja radnika u Uniji, uz poštovanje načela jednakog postupanja prema njima u različitim nacionalnim zakonodavstvima, Uredbom br. 1408/71, a zatim Uredbom br. 883/2004 uspostavljen sustav koordinacije koji se, među ostalim, odnosi na određivanje jednog ili više zakonodavstava primjenjivih na zaposlene osobe koje u različitim okolnostima ostvaruju svoje pravo na slobodno kretanje (presuda od 26. veljače 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 34. i navedena sudska praksa).

38 Cjelovitost sustava kolizijskih pravila djeluje na način da zakonodavcu svake države članice oduzima ovlast da svojevoljno odredi doseg i pretpostavke primjene svojeg nacionalnog zakonodavstva u pogledu osoba koje su mu podvrgnute i u pogledu područja na kojem nacionalni propisi proizvode učinke (presuda od 26. veljače 2015., de Ruyter, C-623/13, EU:C:2015:123, t. 35. i navedena sudska praksa).

39 Iz činjenica u glavnom postupku proizlazi da je u skladu s člankom 11. stavkom 1. i člankom 11. stavkom 3. točkom (a) Uredbe br. 883/2004 K. M. Zyla tijekom razdoblja obavljanja djelatnosti kao zaposlena osoba u Nizozemskoj bila podvrgnuta zakonodavstvu te države članice te je bila osigurana u nizozemskom sustavu socijalne sigurnosti. K. M. Zyla mogla je zbog tog osiguranja na temelju navedenog razdoblja ostvarivati smanjenje naplate doprinosa za socijalnu sigurnost. Nasuprot tomu, budući da je K. M. Zyla nakon odlaska iz Nizozemske i povratka u državu članicu svojeg državljanstva prestala biti osigurana u nizozemskom sustavu socijalne sigurnosti i, stoga, biti obvezna plaćati doprinose, ona primjenom članka 2.6a provedbene uredbe nije ostvarila cjelokupan iznos smanjenja naplate doprinosa za socijalnu sigurnost.

40 Dakle, različito postupanje između K. M. Zyle i osobe osigurane u nizozemskom sustavu socijalne sigurnosti tijekom cijele godine uzrokovano je propisom o kojem je riječ u glavnom postupku samo u pogledu drugog dijela 2013. Naime, čak i ako ta osoba više nije primala dohotke tijekom tog drugog dijela godine, kao što nije ni K. M. Zyla, ona je imala pravo na cjelokupno smanjenje doprinosa, koje se ponajprije odnosilo na njezine doprinose za socijalnu sigurnost, a podredno na njezine poreze. Navedeno znači da primjena cjelovitog smanjenja doprinosa za socijalnu sigurnost na osobu koja je tijekom cijele godine osigurana u nizozemskom sustavu socijalne sigurnosti rezultira njezinim manjim socijalnim, pa čak i poreznim, opterećenjem nego što je to opterećenje osobe koja uz isti dohodak tijekom te iste godine prestane biti osigurana u navedenom sustavu.

41 Doista, uzimajući u obzir pravilo primjene samo jednog socijalnog zakonodavstva, navedeno u članku 11. stavku 1. Uredbe br. 883/2004, i pravilo iz njezina članka 11. stavka 3. točke (e), prema kojem se na osobu koja ne obavlja djelatnost kao zaposlena ili samozaposlena osoba primjenjuje samo zakonodavstvo države članice njezina boravišta, osoba u situaciji poput one u kojoj se nalazi K. M. Zyla ne može više biti obuhvaćena nizozemskim sustavom socijalne sigurnosti nakon što je prestala obavljati svoju profesionalnu djelatnost u toj državi članici i u njoj boraviti.

42 Iz toga proizlazi, kao što je to opravdano naveo nezavisni odvjetnik u točki 63. svojeg mišljenja, da se s obzirom na prirodu predmetnog zakonodavstva mora utvrditi da postoji objektivna razlika između situacije osobe koja je, poput K. M. Zyle, prestala biti osigurana u nizozemskom sustavu socijalne sigurnosti tijekom određene godine i radnika koji tijekom cijele te godine ostaje i dalje osiguran u tom sustavu socijalne sigurnosti.

43 Uostalom, Sud je smatrao da iz unutarnje logike nacionalnog sustava socijalne sigurnosti proizlazi ograničenje prava na smanjenje doprinosa samo u pogledu obveznika njihova plaćanja, odnosno osiguranika u tom sustavu (presuda od 8. rujna 2005., *Blanckaert*, C-512/03, EU:C:2005:516, t. 49.).

44 Osim toga, kao što se na to podsjeća u točki 22. ove presude, sve odredbe Ugovora koje se odnose na slobodno kretanje osoba imaju za cilj građanima Unije olakšati obavljanje profesionalnih djelatnosti bilo koje vrste na području Unije te se protive mjerama koje bi te građane mogle staviti u nepovoljniji položaj ako neku gospodarsku djelatnost žele obavljati na državnom području države članice koja nije država članica njihova državljanstva. U tom kontekstu, državljani država članica osobito imaju pravo, izravno na temelju UFEU-a, napustiti državu članicu svojeg državljanstva kako bi otišli na državno područje druge države članice i ondje boravili s ciljem obavljanja djelatnosti (presuda od 18. srpnja 2017., *Erzberger*, C-566/15, EU:C:2017:562, t. 33. i navedena sudska praksa).

45 Međutim, primarnim pravom Unije ne može se radniku jamčiti da odlazak u drugu državu članicu različit od države članice njegova državljanstva neće utjecati na socijalnu sigurnost s obzirom na to da takvo preseljenje, vodeći računa o postojećim razlikama između sustava i zakonodavstava država članica, može, ovisno o slučaju, za dotičnu osobu biti više ili manje povoljno u tom pogledu (presuda od 18. srpnja 2017., *Erzberger*, C-566/15, EU:C:2017:562, t. 34. i navedena sudska praksa). Naime, pravom Unije jamči se jedino to da radnici koji obavljaju djelatnost na državnom području države članice različit od države članice svojeg državljanstva podliježu istim uvjetima kao i radnici te druge države.

46 S obzirom na prethodno navedeno, članak 2.6a provedbene uredbe ne može se smatrati ni neizravno diskriminirajućom odredbom ni preprekom slobodnom kretanju radnika, koji su zabranjeni člankom 45. UFEU-a.

47 Naposljetku, suprotno onomu što tvrdi Europska komisija, ta ocjena nije dovedena u pitanje presudama od 26. siječnja 1999., *Terhoeve* (C-18/95, EU:C:1999:22) i od 8. svibnja 1990., *Biehl* (C-175/88, EU:C:1990:186).

48 Naime, prva od tih dviju presuda odnosila se na opterećenje dospjelim socijalnim doprinosima radnika koji je samo upućen na rad izvan države članice svojeg državljanstva i koji je stoga primjenom pravila o koordinaciji propisanih Uredbom br. 1408/71 tijekom cijelog razmatranog razdoblja bio osiguran u sustavu socijalne sigurnosti navedene države članice unatoč tomu što je bio upućen u drugu državu članicu. Takva se situacija bitno razlikuje od situacije u ovom slučaju u kojoj radnik prestaje biti osiguran u sustavu socijalne sigurnosti države članice nakon što je u njoj prestao obavljati svoju profesionalnu djelatnost te je svoje boravište premjestio u drugu državu članicu.

49 U pogledu druge presude dostatno je navesti da se razlika u postupanju o kojoj je u njoj bila rije?, a suprotno od razlike o kojoj je rije? u ovom predmetu, nije odnosila na nacionalni sustav socijalne sigurnosti i zato nije bila obuhva?ena sustavom koordinacije zakonodavnih pravila o socijalnoj sigurnosti koji je propisan Uredbom br. 1408/71, a koja je zatim zamijenjena Uredbom br. 883/2004.

50 U tim okolnostima, na postavljeno pitanje valja odgovoriti da ?lanak 45. UFEU-a treba tuma?iti na na?in da mu se ne protivi propis države ?lanice kojim se radi utvr?enja iznosa doprinosa za socijalnu sigurnost koji duguje radnik propisuje da je smanjenje naplate tih doprinosa, na koje radnik ima pravo za jednu kalendarsku godinu, proporcionalno razdoblju tijekom kojeg je taj radnik bio osiguran u sustavu socijalne sigurnosti navedene države ?lanice, isklju?uju?i tako iz godišnjeg smanjenja dio koji je proporcionalan razdobljima tijekom kojih taj radnik nije bio osiguran u tom sustavu te je boravio u drugoj državi ?lanici u kojoj nije obavljao profesionalnu djelatnost.

Troškovi

51 Budu?i da ovaj postupak ima zna?aj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odlu?i o troškovima postupka. Troškovi podnošenja o?itovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadokna?uju se.

Slijedom navedenog, Sud (deseto vije?e) odlu?uje:

?lanak 45. UFEU-a treba tuma?iti na na?in da mu se ne protivi propis države ?lanice kojim se radi utvr?enja iznosa doprinosa za socijalnu sigurnost koji duguje radnik propisuje da je smanjenje naplate tih doprinosa, na koje radnik ima pravo za jednu kalendarsku godinu, proporcionalno razdoblju tijekom kojeg je taj radnik bio osiguran u sustavu socijalne sigurnosti navedene države ?lanice, isklju?uju?i tako iz godišnjeg smanjenja dio koji je proporcionalan razdobljima tijekom kojih taj radnik nije bio osiguran u tom sustavu te je boravio u drugoj državi ?lanici u kojoj nije obavljao profesionalnu djelatnost.

Potpisi

* Jezik postupka: nizozemski